

Kleine Joe

Arco Struik

Tekening voorkant: Tara van Veen

Tekeningen binnenin: Alette Straathof

Leeftijd: 10 – 11 – 12 jaar

AVI: E3 – M4

Lettertype: Dyslexie

KLEINE JOE

ARCO STRUIK

Ruzie	7
De sleutel	10
Nina weet alles	13
Gevonden	17
Verrader	21
Een paaltje	24
Naar huis	27
Rijden!	31
Er achteraan	34
Het ziekenhuis	37
De klos	40
Kleine Joe	43

Ruzie

Joe zit in zijn kamer.

De deur staat open.

Zijn ouders zijn beneden.

Ze zitten in de keuken.

Joe hoort ze praten.

Zijn vader praat hard.

Joe loopt zijn kamer uit.

Hij staat bovenaan de trap.

Hij luistert.

Joe hoort wat zijn vader roept.

‘De sleutels van de auto.

Ze zijn weg.

Ze lagen hier op tafel.’

‘Weet je het zeker?’ vraagt zijn moeder.

Zijn vader gromt.

Joe hoort het.

‘Natuurlijk weet ik het zeker!’

Zijn vader is boos.

Hij roept een lelijk woord.

Zijn ouders krijgen ruzie.

Ineens moet Joe aan iets denken.

Hij schrikt ervan.

Hij krijgt het warm.

Zijn gezicht wordt rood.

Zijn hand gaat naar zijn broek.

Joe voelt in zijn broekzak.

Hij ademt even niet.

Zijn hand voelt iets.

Dan kijkt hij naar zijn hand.

In de hand van Joe ligt een sleutel.

De sleutel van zijn vaders auto.

De sleutel

Joe staart naar de sleutel.

Hij doet zijn ogen dicht.

‘Shit!’ denkt hij.

Zijn ogen gaan weer open.

De sleutel is er nog steeds.

Beneden hoort hij zijn vader.

Die wordt steeds bozer.

Joe loopt de trap af.

Heel langzaam.

Hij sluipt.

Zijn ouders mogen hem niet horen.

Joe is bijna beneden.

Nog een paar treden.

Daar legt hij de sleutel neer.

In een hoekje van de trap.

Heel zachtjes loopt hij naar boven.

De trap mag niet kraken.

Joe blijft even staan.

Hij luistert naar zijn ouders.

Die maken nog steeds ruzie.

Ze hebben hem niet gehoord.

Gelukkig.

Joe loopt verder naar boven.

Boven aan de trap ziet hij twee voetjes.

Kleine voetjes.

Hij kijkt omhoog.

Twee ogen kijken hem aan.

Daar staat Nina, zijn zusje.

‘Wat doe jij daar?’ vraagt Nina.

Ze heeft een scherp stemmetje.

Joe legt zijn vinger op zijn lippen.

‘Sstt!’ sist hij.

Snel pakt hij Nina bij de arm.

Hij trekt haar mee.

Naar zijn kamer.

Zachtjes doet hij de deur dicht.

Nina weet alles

‘Wat heb je gezien?’ vraagt Joe.

Nina kijkt haar broer aan.

Met haar blauwe ogen.

Soms is Nina net een elfje.

Met lange blonde krulletjes.

Ze zegt niets.

‘Zeg op, wat weet je?’

Nina blijft hem aankijken.

Ze lacht een beetje.

Dan zegt ze, heel langzaam:

‘Ik weet.....alles.’

Joe zucht.

Nina laat zich op zijn bed vallen.

‘Ja ja, broertje. Ik weet alles!’

Ze begint te lachen.

Ze lacht Joe uit.

‘Oké’, zegt Joe.

‘Dus je weet van de sleutel.

Van papa’s auto.

En dat ik die op de trap heb gelegd.’

Nina knikt.

‘Ja, dat weet ik.’

‘Luister goed’, zegt Joe.

‘Ik heb in papa’s auto gereden.

Een klein stukje maar.

Een paar meter.’

‘Stout, stout jongetje’, plaagt Nina.

Joe praat verder:

‘Je mag niks tegen papa zeggen.

En ook niet tegen mama.’

Nina haalt haar schouders op.

‘Misschien’, zegt ze.

Weer kijkt ze Joe aan.

Haar blauwe ogen zijn nu hard.

Nina staat op van het bed.

‘Daarnet wist ik niets’, zegt ze.

‘Maar nu weet ik alles.’

Ze steekt haar tong uit.

Nina loopt naar de deur.

‘Sukkeltje’, zegt ze.

Nina gaat de gang op.

Dan loopt ze de trap af.

Joe hoort haar zingen.

Gevonden

Nina loopt de keuken in.

Haar moeder zit aan de tafel.

Haar vader zoekt in een la.

‘Hallo’, zegt Nina.

Met een lief stemmetje.

Haar ouders zeggen niets.

Ze letten niet op haar.

‘Wat is er?’ vraagt Nina.

‘.....Oh, niets’, zegt haar moeder.

‘Je vader is zijn sleutel kwijt.’

‘Welke sleutel?’

‘Van de auto.’

Haar vader gooit de la dicht.

Heel hard.

Nina doet of ze nadenkt.

‘Is dat een zwarte sleutel?’ vraagt Nina.

‘Ja’, bromt haar vader.

Nina zet een lief gezichtje op.

Ze maakt haar ogen groot.

‘Er ligt een sleutel op de trap.

Ik zag hem net’, zegt ze.

Haar vader rent naar de trap.

Nina loopt achter hem aan.

Ja hoor, daar ligt de sleutel.

‘Hoe kan dat nou?’ roept hij.

‘Ik leg hem nooit op de trap.’

‘Zie je nou wel’, zegt haar moeder.

Haar vader tilt Nina op.

Hij knuffelt haar.

‘Wat ben jij toch geweldig!’ zegt hij.

Dan roept Nina haar broer.

Joe hoort haar wel.

Maar zegt niets terug.

Nina kijkt naar haar vader.

‘Joe moet het ook weten.

Hij maakte zich zorgen’, zegt Nina.

Dan verstoppt ze zich achter haar vader.

‘Joe’, roept haar vader.

Hij heeft een harde stem.

Boven blijft het stil.

De vader loopt de trap op.

Naar de kamer van Joe.

Hij laat Joe de sleutel zien.

Joe schrikt.

‘Hij lag op de trap’, zegt zijn vader.

Hij lacht erbij.

Achter zijn vader staat Nina.

Ze lacht ook.

Maar ze lacht gemeen.

Verrader

Het is zaterdag.

Joe leest een boek.

Een stripboek.

De deur van zijn kamer gaat open.

Nina komt binnen.

‘Ga je mee naar buiten?’ vraagt ze.

Ze kijkt er lief bij.

‘Nee, geen zin’, zegt Joe.

Hij leest weer verder.

‘Dan maak je maar zin’, zegt Nina.

Joe kijkt naar zijn zusje.

Nina heeft iets in haar hand.

Ze laat het zien aan Joe.

Het is een sleutel.

De sleutel van zijn vaders auto.

‘We gaan een stukje rijden’, zegt Nina.

Joe schudt zijn hoofd.

‘Nee’, zegt hij. ‘Dat doen we niet.’

Nina kijkt hem aan.

‘Dat doen we wél’, zegt ze dan.

Ze zegt het heel rustig.

‘Anders vertel ik alles tegen papa.’

En weer lacht ze lief.

Joe beweegt niet.

Hij kijkt in zijn boek.

Maar hij leest niet.

Snel denkt hij na.

Hij wil niet meer rijden in de auto.

‘Ik doe het écht hoor.

Ik vertel alles.’

Joe bijt op zijn tanden.

Hij is al twaalf.

Nina is pas tien.

Maar Nina is de baas.

‘Verrader!’ roept hij naar haar.

Een paaltje

Nina en Joe lopen naar de auto.

Joe kijkt om zich heen.

Hij ziet niemand.

Nina moet erom lachen.

‘Papa is hardlopen.

Mama is naar de stad.

Die auto is van ons’, zegt ze.

Joe start de auto.

Langzaam gaat de auto rijden.

Hij draait de weg op.

Ze rijden de straat uit.

Joe rijdt best goed.

‘Hoe heb jij dat geleerd?’ vraagt Nina.

Joe haalt zijn schouders op.

‘Gewoon’, zegt hij.

‘Goed opletten als papa rijdt.’

Joe gaat naar links.

Dan de hoek om naar rechts.

Er zijn niet veel auto's.

Gelukkig maar.

Joe draait aan zijn stuur.

Hij wil weer een hoek om.

Dan horen ze een bonk.

Daarna een raar geluid.

Joe trapt op de rem.

Hij is tegen een paaltje gereden.

In de deur zit een deuk.

En een paar flinke krassen.

Nina schudt haar hoofd.

Dan zegt ze pesterig:

‘Wat zal papa boos zijn op jou.’

In de ogen van Joe staan tranen.

Naar huis

Joe kruipt weer achter het stuur.

‘Jouw schuld!’

‘Nee, jouw schuld!’

‘Jij wilde gaan rijden’, roept Joe.

‘Ja....maar jíj rijdt!’ roept Nina.

Joe knijpt in het stuur.

Zo boos is hij.

‘Papa zal razend zijn’, zegt Nina.

Joe knikt.

‘We gaan naar huis.’

Joe draait de auto.

Hij rijdt de straat uit.

‘Hier is het rustig’, zegt Nina.

‘Helemaal geen verkeer.’

Joe rijdt langzaam.

Hij wil geen botsing meer.

Verderop staat een auto.

Langs de kant van de weg.

Een vrouw staat naast de auto.

Ze steekt haar hand op.

Ze zwaait met haar hand.

‘Wat nu weer?’ kreunt Joe.

De vrouw loopt de weg op.

‘Ze wil dat we stoppen’, zegt Nina.

‘Echt niet!’ roept Joe.

‘Nog meer gedoe.

We rijden door.’

Hij stuurt de auto langs de vrouw.

De vrouw houdt haar buik vast.

Een heel dikke buik.

Nina kijkt naar haar.

Joe rijdt de vrouw voorbij.

De vrouw smeekt met haar ogen.

‘Stoppen. Joe, stoppen!’, gilt Nina.

‘Die vrouw is zwanger. Stoppen!’

‘Shit!’ roept Joe.

Hij trapt op de rem.

De auto staat met een schok stil.

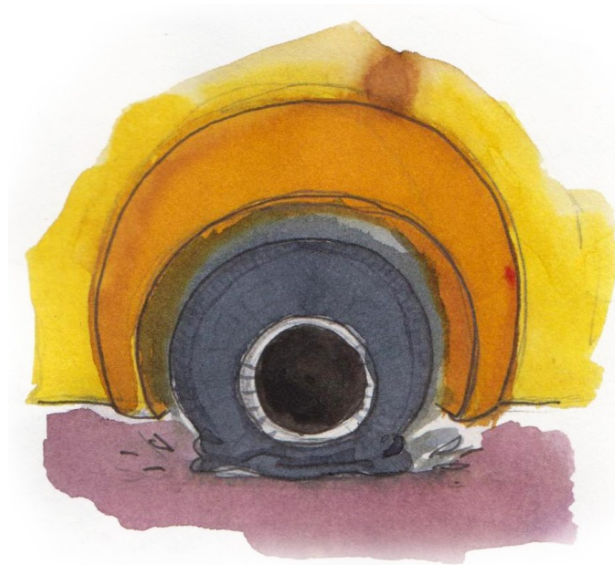
Rijden!

Nina springt uit de auto.

Ze rent terug naar de vrouw.

Die leunt op haar auto.

Haar auto heeft een lekke band.

‘Ik moet naar het ziekenhuis.

De baby komt’, zegt de vrouw.

Ze kreunt erbij.

Haar handen houden haar buik vast.

‘Kom maar mee’, roept Nina.

‘Wij brengen u wel.’

Nina duwt haar naar hun eigen auto.

Ze opent de deur.

Joe kijkt achterom.

Hij kijkt verbaasd.

De vrouw ziet Joe niet.

‘U mag achterin’, zegt Nina.

‘Ik kom bij u zitten.’

De vrouw gaat liggen.

Op de achterbank.

Dan roept Nina naar Joe:

‘Naar het ziekenhuis!

Zo snel als je kan, Joe.

Rijden!’

‘Maar....maar...’, probeert Joe nog.

‘Niks te maren. Vol gas!’

Joe zucht hardop.

Hij rijdt voorzichtig weg.

Op naar het ziekenhuis.

‘Sneller Joe. Harder!’ gilt Nina.

Joe doet zijn best.

Maar hij durft niet.

Dan begint de vrouw hard te kreunen.

En te zuchten.

‘Wat is er?’ roept Joe.

‘Wat gebeurt er?’

‘Ze heeft weeën’, zegt Nina.

Maar Joe luistert niet meer.

Verderop is een stoplicht.

En bij het stoplicht....

....staat een politie-auto.

Er achteraan

Het stoplicht springt op rood.

Joe moet stoppen.

‘Doorrijden!’ roept Nina.

‘Dat kan niet.

Er staat politie’, zegt Joe.

Zijn stem trilt.

Ze mogen hem niet zien.

De politie-auto staat aan de kant.

Joe stopt naast de politie-auto.

Nina draait haar raampje open.

‘Wat doe je nou?’ roept Joe.

Nina steekt haar arm uit het raam.

Ze roept naar de agent.

Die doet ook zijn raampje open.

De agent kijkt naar Nina.

‘Ze is aan het bevallen.

Naar het ziekenhuis!’

De agent gaat rechtop zitten.

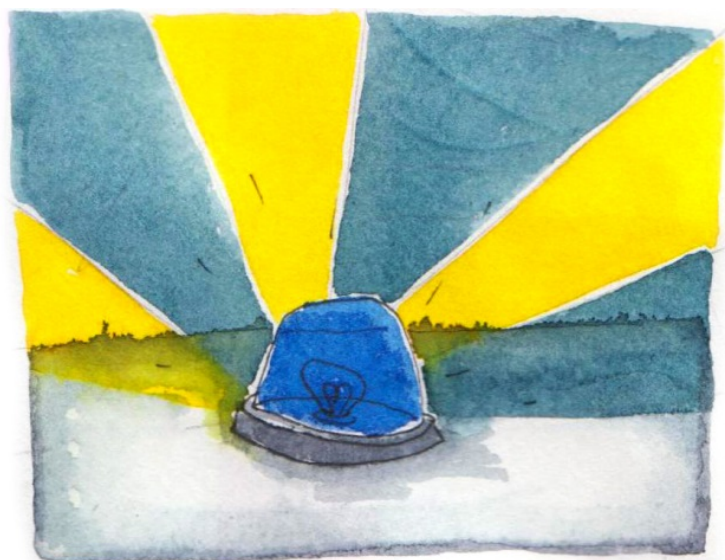
Hij start zijn auto.

‘Rij maar achter me aan.’

Joe hoort een gillende sirene.

Andere auto's moeten stoppen.

De politie rijdt door rood.

Joe rijdt er achter aan.

Eerst nog langzaam.

Daarna steeds sneller.

Joe hoeft nergens op te letten.

Iedere auto stopt.

Dankzij de politie-auto met zijn sirene.

De agent heeft Joe niet gezien.

Gelukkig maar.

Het ziekenhuis

Ze rijden snel door de stad.

Voorop de politie-auto.

Daar achter Joe, in zijn vaders auto.

Ze rijden door rood licht.

Soms zelfs over het fietspad.

Iedereen gaat opzij.

De auto's gaan steeds sneller.

Joe vindt het leuk.

Op de achterbank ligt de vrouw.

Ze kreunt steeds vaker.

En ook steeds harder.

Soms gilt ze zelfs.

Ze zijn nu vlakbij het ziekenhuis.

De slagboom staat al open.

Joe mag zo doorrijden.

Tot aan de deur.

De dokters staan al klaar.

Ze hebben witte jassen aan.

Ze helpen de vrouw uit de auto.

Er staat ook een bed klaar.

Daar wordt de vrouw op gelegd.

Ze rijden haar naar binnen.

Nina springt uit de auto.

Ze rent achter de vrouw aan.

Joe zucht.

Het is gelukt!

Op zijn gezicht komt een grote lach.

Joe doet de deur van de auto open.

Dan stapt hij uit.

Daar staat de agent.

De agent kijkt verbaasd naar Joe.

Zijn ogen worden steeds groter.

‘Jij....jij....bent nog maar een kind!’

Joe kijkt hem aan.

‘Shit. Shit. Shit!’ denkt Joe.

De klos

De agent kijkt Joe aan.

‘Hoe oud ben jij?’ vraagt hij.

‘Dertien....bijna’, zegt Joe.

De agent wijst naar de auto.

‘En die is van jou?’

‘Nee, van mijn vader.’

De agent knikt.

Joe moet meekomen.

Naar de politie-auto.

‘Zitten’, broemt de agent.

Zijn gezicht komt vlakbij Joe.

Hij kijkt Joe streng aan.

Joe kan zijn adem voelen.

‘Jij...’, zegt de agent dreigend.

‘Jij bent de klos.’

Even later komt zijn vader.

Hij is woedend op Joe.

‘Mijn auto. Mijn mooie auto!

Een grote deuk en krassen.’

Zijn vader rent om zijn auto heen.

‘Weet je wat dat kost?’

En nog een keer.

‘Weet je wat dat kost?’

Hij wordt steeds bozer en bozer.

Joe zegt niets.

Hij doet zijn ogen dicht.

Dan wordt er op zijn schouder getikt.

Het is de agent.

Hij heeft een grijns op zijn gezicht.

‘Ik zei het je toch?’ zegt hij.

‘Jij bent de klos.’

Kleine Joe

Joe zit in de politie-auto.

Hij heeft zijn ogen dicht.

Ineens vliegt de deur open.

Het is Nina.

Haar hoofd is helemaal rood.

Ze pakt de hand van Joe.

‘Meekomen!’ roept ze.

Nina trekt hem de auto uit.

‘Wacht....ho....stop!’ roept de agent.

Nina luistert niet.

Ze rent het ziekenhuis in.

Ze trekt Joe achter zich aan.

Nina en Joe rennen door de gang.

Snel naar de lift.

Op de achtste stappen ze uit.

Weer door een gang.

Dan de tweede kamer links.

In de kamer ligt de vrouw.

Ze heeft een baby in haar armen.

Het is een jongetje.

De vrouw vraagt hoe Joe heet.

‘Mooie naam’, zegt ze.

Joe krijgt een kleur.

‘Dank u wel’, zegt hij.

Dan komt de agent binnen rennen.

En vader van Joe ook.

‘Zo mannetje’, begint de agent.

‘Jij gaat met mij mee.

Mee naar het bureau.’

Hij pakt Joe bij zijn arm.

‘Daar komt niets van in’, zegt een stem.

Het is de dokter.

‘Deze jongen blijft hier.

Door hem is alles goed gegaan.

De baby leeft.

Dankzij Joe.

Deze jongen is een held.’

De agent laat Joe los.

De vrouw geeft de baby aan Joe.

Hij houdt hem in zijn armen.

De baby valt in slaap.

Joe kijkt naar de baby.

‘Hoe heet hij?’ vraagt Joe.

‘Hij heeft een heel mooie naam’, zegt de vrouw.

De mooiste naam van de hele wereld.’

De vrouw krijgt tranen in haar ogen.

Maar ze lacht ook.

‘Hij heet Joe.

Kleine Joe.’

Maart 2013.

